

Fra stille Bunde.

Af L. Vadde.

(Fortf.)

„Har du ham, Pool?“, spurgte Proprietæren ivrig, da han saa sin Søn besindigt stille Forbindelsen i Kommen igen, medens han langsomt gemaardt sin lægevidenskabelige Holdning, som Søgenes sidste Vending havde skadet en Del.

„Nej, jeg betænkte mig!“ svarede Doktoren undvigende.

„Men hvad gjorde du da ved ham?“ spurgte Proprietæren og saa sig med en noget skuffet Mine omkring efter Sporene af en eller anden Operation.

„Vi har besluttet at fe det an i nogle Dage — for Diagnosens Skyld!“ svarede Lægen med Bærdighed. „Næ, er endnu ikke i Stand til at stille Prognosen.“

Sans fere Nader havde aabenbart fundet det interesserantere, hvis det ikke var løbet fuldt fra fredeligt af, og havde slet ikke haft noget imod, at der havde skidt en Smule Blod, men da han kom til at tænke paa Diagnosen og Prognosen, saa indfaldt han, at han maatte høre sig for Nødvendigheden, og han blev glad igen.

Da Sommernatten kom med sin spirebangre Fred og dækkede over Ibskellige Hjertes og glade Forhaabninger paa den gode, gamle Gaard. I Gæstefamiliemid var de unge Studenter bleven ene under dens Skygger, og Pool søgte sig Hjerte hjem til at udøve sin Fortrolighed i en ligealdrende Vens Varm.

„Sig mig nu ganske oprigtig, hvad du synes om min Kusine Else?“ spurgte han indbyndende.

„Næ — ja, egentlig sagt, saa har jeg jo endnu kun set hende saa flygtigt!“ svarede Hr. Svane undvigende.

„Næ, er virkelig ganske uenig med mig selv,“ vedblev Pool, slaende over i en mere og mere fortrolig Tone, „om jeg skal forelske mig i hende eller lade det være.“

Det gav et Sæt i Hr. Svane, og han mumlede nogle utydelige Ord, der af Pool opfattedes som et Spørgsmaal om, hvorledes det da kunde henge sammen.

„No, ser du!“ vedblev han forklarende. „Egentlig har vi allerede for mange Aar siden, da vi begge to endnu var unge og ubekendte med Livet, aftalt, at jeg skulde gøre det. Og jeg vil virkelig ogsaa gerne gøre det, for du er en sød Pige, og det har virkelig fornaet mig at se, hvor søn hun er bleven i det sidste Aar. Men Spørgsmaalet er, om det er fornuftigt, og om jeg kan forsvare det. Jeg har nu en Gang givet mig Videnskaben i Bold, og skulde en saadan Forelskelse blive mig en Venne om Venet, der holdt mig tilbage fra den, saa var hverken hun eller jeg tjent dermed. Hvad er nu din Mening, Svane?“

Spørgsmaalet blev foretaget med et vist mandigt, ubildet Afsæt, der indsløst til rolig Overvejelse, men paa en saadan formaade Hr. Svane med sin fælelsesfulde Natur aabenbart ikke at gaa ind. Med blidende Ansigt vendte han sig imod ham og svarede beklæmt:

„Min Mening er, Pool, at du fortaar dig ikke det mindste paa Kærlighed, naar du kan tale faaledes.“

„Naa, saa jeg fortaar mig ikke paa Kærlighed!“ Nu har jeg hørt det med!“ udbrød Pool og stirrede respektfuld i Luften med en Mine, som om han vel vidste, at man skal høre meget her i Verden, før Dreene gaar af en.

„Er det da ikke Kærlighedens Natur,“ spurgte Hr. Svane ivrig, „at give sig frit og ubetinget hen, fordi den kan ikke andet? Den, der smaalet beregner Bindning og Tab som en Kæmpe, har aldrig kendt den sande, ædle, oplyste Kærlighed!“

„Saa sagte, min Ven, saa sagte!“ svarede Pool overlegen. „Det er den raa og, om jeg saa maa sige, bedest Kærlighedens Kædemærke. Den civiliserede Kærlighed tager ridderligt og selvfornagtede Genhug til sin Genstand virkelige Lykke — og naturligvis lidt til sin egen med. Den overvejer med Omhu, hvad der kan fremme denne dobbelte Lykke.“

„Til for en saadan Kærlighed!“ brød Hr. Svane ud med Overbevisningens hele Varme. „Den passer for kolde Hjertes og svære Sjæle!“

„Svane!“ udbrød Pool, ikke uden Bærdighed. „Jeg forelægger dig et alvorligt og fortroligt Spørgsmaal og er villig til at høre din Mening og drøfte den med dig, og du svarer med at fornærme mig. Paa den Maade kan jeg ikke tale med dig. Jeg tier for i Aften!“

Med disse Ord vendte Pool sig forarmet bort fra ham og talte virkelig ikke et Ord til ham i nogle Minutter, thi saa længe varede ikke Sjaelden de Stridigheder, der hyppigt opstod mellem ham og hans varm-hjertede Ven om allehaande aandelige Spørgsmaal. Efter en saadan Tids Forløb blev Tavseden ham imidlertid som sædvanlig fortrængende, og han kastede sig med den største Vilighed over andre Materier, som om Intet var forefaldet, der i mindste Maade kunde forstyrre Forholdet imellem dem. Udgyldigt ved denne Fremgangsmaade, kunde Hr. Svane heller ikke tilbage-slåede den forfærende Gaand, der faaledes blev ham rakt, men modtog med tiltiende Bærdighed en Rængde Vink og Oplysninger, der kunde være ham nyttige i hans Forhold lige overfor Pens Bøvere. Han fik at vide, at han ikke burde være alfor fri i sin Frihedsbegjæring lige over for Proprietæren, der var saa temmelig gammelmodig i sine Ansættelser, en Oplysning, der dog kun havde den Virkning at gøre den unge Frihedsmand hemmelig opat paa at omvende ham, hvilket han heller ikke tvivlede om, vilde lyffes ham, naar han først fik Mindet lidt bedre paa Gang end hidtil. Han underrettedes om, at Soren, trods sit seje og kødelige Ydre, befød et Andre, der var nyttigt til mange gode og opmuntrende Ting, og som burde vindes ved fortrolig og overbærende Ansættelse, et Vink, der bragte Hr. Svane til at udtale, at han just ønskede at indvære Kollektivt paa en saa umiddelbar, ægte jødt Skikkelse. Han erfarede, at Skolemeesteren var den bedste gamle Fyr under Solen, en ægte Gjemmesødning, hvis Liv var gledet saa søvni og fredeligt hen som selve de stille Bunde, mellem hvilke han havde levet, kun fuldt med de smaa Ting, der hørte hver Dag til, ubestøret af Videnskabs Storme og ubekendt med de høje Kamp og Ansættelser, der var forbeholdt de mere begavede, men derfor ogsaa tungere prøvede Naturer. Hr. Svane fandte det saa godt og kunde ikke andet end glæde sig ved at finde, at hans Dom over Skolemeesteren, lige fra det første Øjeblik, havde været saa fuldstændig rigtig.

Samtalen døde hen, og Pool havde allerede for længe siden trygt og ubekymret overgivet sig i Søvnens Arme, men Hr. Svane kunde ikke rigtig gaa ud af Svovet, at samme Pool virkelig faaledes havde aaltalt med Jomfru Else, at han vilde forelske sig i hende. Skint, naar han nærmere overtenkte Sagen, hvad kom den ham saa i Grundten ved? Og var jo kommen for, og saa paa disse afides Enemærker, at kæmpe for de store, skæne Maal, som han elskede og havde besluttet at vie sit Liv, og der var jo ikke den ringeste Vitante bagved med Genhug til hans egen Smule Person. Han var jo slet ikke begærlig efter at glimre eller vinde Bærd for sig selv. Af nej — det var saa langt fra, at han med Garme maatte afvise denne Tanke i samme Øjeblik, som den nævnt sig frem. Da Jomfru Else, hvor indtagende hun end syntes, for det gjorde hun, stod jo ikke i Forbindelse med disse store Maal. Da dog — kunde han ikke frigøre sig for et lille spirende Nag mod Pool, naar han tænkte paa, hvor begejstret de alle sammen havde lyttet til hans fjendte Udgyldelser, mens han havde siddet tavs og udsjælet, hvor fortroligt og traadende Jomfru Elses klare Fyne havde vendt sig imod ham, og hvor letindigt og tirrende han siden havde talt om hendes Kærlighed som en Ting, han kun behøvede at straffe Gaanden ud for at tage, hvis han vilde. Jo, det kom ham dog ved — en ganske lille Smule — nej, slet ikke — jo, en ganske lille Smule — og saa igen slet ikke — bestandig rundt om hinanden, held ud i det blå og langt ind i Drømmenes Rige, hvor der var Søffin og Bisald og Beundring fra alle Skanter.

Men i den fildige Aften littede Skolemeesteren sig til sit enomme Hjem og tabte saa smaalet igen den ungdommelige Solbning og Gang, der i de sidste Dage havde udmerket ham. De fildte Fødemordere stod ikke slet saa fildt i Rejret, som de havde gjort, hans Næg begyndte at faa sit gamle, frøgede Udseende tilbage, og hans Hjerte begyndte hemmeligt at tvivle paa, at det virkelig vilde voldsom saa stor en Glæde, som han i sin Ustydighed havde troet, atter at komme i Værspring med den Verden, han en Gang havde forlovet.

Juglene, som i den flette Vælgning ikke rigtig kunde skæne, hvordan det stod sig, troede imidlertid lidt og faldt paa, at han som lige saa irredesfuld hjem, som han var gaaet Kæmpefuld ud. Alle Vegne fra titte de bag deres Grene ud efter ham og imaatvædrede med huerandre om, hvor forirrende det var at fange en Luftning fra den store, pragtfulde Verden, hvor man en Gang havde fornaet sig ung og glad, om man end siden havde vendt den Næggen for at bølge sin Nede paa enomme Steder.

„Vis, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

„Nye Klomster gror paa de gamle Eng!“ sang Juglene. Da nye Sange sølber bestandig de gamle Sønle! Sindet bliver frisk, og Hjertet bliver ungt ved at fange en Duft derfra og lytte til Klængen i det Hjerte!“

„Næ, Vast!“ ved Røtterne nede i deres Gulr.

„Naa, vi nu være fri for Luftninger! Dem bliver man ikke ved af!“

„De bringer glente Melodier til at flinge paany!“ sang Juglene. „De fører gamle Erindringer med sig!“

„Tat! Vi fender de glente Melodier og skal ikke have noget af dem igen!“ kvædede Røtterne. „Kæmpe Skind og blodige Sauder, det er de gamle Erindringer!“

lært at elske dem med alt, hvad der hørte dem til, og det var gaaet flere som ham.

Bejledet af haabanne Sjæleler nærmere han sig venligt Hr. Svane, rakte ham med sit mest forekommende Bærd Balmebogen og bemærkede:

„Der er circa tyve Balmere, som vi plejer at synge ved vore smaa Foramlinger, og De vil i Regjistret finde dem betegnede ved en rød Streg. Vi har jo rigtignok for Skif at synge dem efter Tur, dels for en Ordens Skyld, som altid er en god Ting, og dels, fordi de alle sammen er os lige gode og lige fære. Men skulde der nu være nogen iblandt dem, som De i Særdeleshed kunde ønske at høre, saa skal det være os en stor Fornøjelse at synge den i Dag, ogsaa udenfor Ordenen.“

Bed disse Ord saa han op med et tillidsfuldt og indbydende Blik paa de betegnede Nummere og udbrød derpaa, fuld af Nærværelse:

„Men du gode Gud, paa den Maade lader De jo hele vor forbare Balmestaf, den rigeste, noget Land i Verden ejer, Menighedens Liv og Aand, ligge død og unnet!“

Et Udbrud af Forskrækkelse søj hurtigt over den stakkels Skolemeesters Ansigt, idet han undskyldende stammede:

„Det — det er en gammel Skik, fære Hr. Svane. Og — ja rent ud sagt, saa fan vi ikke synge andre her paa Ven.“

Der dirrede en hemmelig Vm om Overbærelse paa Bunden af Skolemeesterens Stemme, men man kunde ikke med Vilighed forlange, at Hr. Svane i dette Øjeblik skulde have Sans beror. Thi han nærede i sin unge Sjæl en brændende Jærd mod al gammel Stendrian og Rødbideri, saa hvede med vaagant Vje paa Tur derefter og var med altid kampberedigt Begejstring rede til at fælde dem, hvor han traf dem. Han var saa inderlig overbevist om, at han nu stod i Begreb med at tilføre denne stakkels forsmættede og forsmættede Barm en aandelig Religion, og om han saa ogsaa ønskede selv at være den, der bragte den og erhvervede sig Krav paa Dens Taksæmtheds, saa var det jo en laare undskyldelig Ting. Derfor stundte han sig at svare:

„Næ, har nogle Eksemplarer af en fortrolig lille Samling af vore yngre og kraftige Balmere. Jeg har taget dem med mig for det Tilfældes Skyld, at de ikke skulde være færdige herovre, og det skal være mig et Øjebliks Sag at hente dem. Hvis De vil have den Gøddet at bele dem rundt til Menigheden, saa skal det være mig en Fornøjelse, saa længe jeg er her, at synge en og anden af dem for — noget vil der dog altid kunne oprettes i den Tid!“

Det var virkelig saa smukt og ædelmodigt et Tilbud, at Hr. Svane meget vel kunde forstaa, at Skolemeesteren ikke havde andet at gøre end med taos Taknemlighed at modtage det og, fulgt af sin lille Menighed, stæde sig ind i Kapellet for saa hurtigt som muligt at drage Fordel deraf, mens han selv, fuld af Træulhed og Begejstring, forbandt og kom igen. Og mange Minutter var ikke forløbene, før end alting var i Orden.

Men ide maatte det ganske vist staa til med det firklede Liv paa Ven, thi da den kraftige nye Balmere var valgt og oven i Købet blev funget for med saa klar og ren en lille Stemme, som det ikke længe var hørt der paa Stedet, da var der ikke en, som stemte i med. Proprietæren studsede og saa sig misbilligende omkring, Madam Brus saa uglekelig ud, Else bøjede rødmende sit Hoved, og hver eneste af de andre fattede hjælpeløst op til den arme Skolemeester, som vilde de anraabe ham om en Vitand, han ikke var i Stand til at yde. Om det saa var Soren selv, saa tabte han i det første Øjeblik rent Katningen og stirrede forvirret ud for sig, thi aldrig havde han tænkt sig Muligheden af, at den Uret skulde kunne tines nogen af de gamle Balmere, at den ikke skulde blive fungen efter sin retmæssige Orden og Tur. Ræppe var det imidlertid blevet ham fuldstændig klart, hvorom det gjaldt, før han i en fart samlede sig sammen igen og med Mandstærke og faldt ind i den nye Balmere paa den gamle Melodi, som egentlig burde være funget, og det med en Kraft, der bragte den unge Forlanger til Fortvivlelse. Det hjalp ikke, hvor ivrigt han antvængte sin Stemme og slog Taft med sit Hoved, thi Vorherre havde givet Soren et godt Værl, og han behøvede ikke at fortraffe saa meget som en Mine i sit rolige Ansigt for til Fuldkommenhed at overdøve sin Medbejlers finere og blødere Næst.

Soren gjorde faaledes arligt, hvad han kunde, men hvor vidt han med alle sine Antvængelser egentlig fremmede Opbyggelsen eller færdige Genstanden for sin oprigtige Beundring og Sjaagtelse den Drejning, han tilfældigvis var et helt andet Spørgsmaal. Man skulde ikke tro det, naar man betragtede Skolemeesteren selv. Et Udbrud af inderlig Smerte gik over hans rynkede Ansigt, og dybere og dybere bøjede han sit Hoved, mens Sangen stred fremad i skurrende Disharmoni og Forvirring. Sandheden var, at dybt i sit Hjertes Stillehed havde han en Hørelse, som om Besmittelsen var kommet til at faa paa hans helligste Sted og havde plettet hans reneste Glæde, den, han mindst af alle kunde næmne at se draget ind i smaalet Strid og Forvirring. Da da han rejste sig og begyndte at læse Dagens Epistel: „Derfor udnytt Eder under Herrens vældige Gaand —“, da dirrede hans Stemme paa en ganske anden Maade, end den plejede, hele hans Skikkelse sank sammen som under Dmuglens egen, vældige Gaand, og kun i afbrudte, stammende Ord kunde han fremføre de Betragtninger, der ellers, midt i al deres Simpleshed og Enfoldighed, plejede at strømme fra hjerteligt og frejdigt over hans Læber. Men tilfældigvis faldede han sine Hænder og bad saa inderligt, som aldrig nogen før havde hørt ham bede:

„Herre, vi ved det! Det var kun Smuler fra dit rige Vord, der faldt paa por fattige V. Men lær os at udnytte os under din vældige Gaand, at være Hjertes dog maa glædes derved, og vore Sjæle mættes deraf!“

Da da var der over den gamle Mand's bøjede Skikkelse noget saa rent og uskyldigt, saa blidt og admagt, at hver et Svord af skurrende Toner blev borte deri, og der blev fælligt berinde igen.

Hr. Svane glente et Øjeblik ganske baade sin smukke lille Stemme og de nye, kraftige Balmere, og istænd han havde faaet Tid til at fætte sig igen, havde Soren faaet Dens egen Balmebog og og itent den rigtige gamle Balmere, hvis Tur nu var kommen, og det skaa, saa det gaa Venlyd:

„Mit Hjerte, hvi græmmer Du Dig,

„Bedrøvet Dig saa fræglia

„For Verdens hemlig Nød?

„En Trøst fæt til Din Serre og Gud,

„Som skatte Alting med sit Vud!“

(Fortfætted.)

Bøger til Julen.

NYE GAVEBIBLER.

Alle af det danske Bibelselskabs Udgave med Ny Testamentet i ny Oversættelse men med fine og holdbare specielt for os udførte Indbindinger.

Nr. 16—A. Almindelig 8vo. storstilet Husbibel i stærk, bøjeligt Chagrin med Guldsnit og runde Hjørner. Pris \$3.00.

Nr. 24—A. Den almindelige Konfirmandbibel i Lommeformat. Speciel Indbinding i fint, bøjeligt Chagrin med Guldsnit. Pris \$1.40.

Nr. 24—B. Samme som Nr. 24—A men med runde Hjørner. Pris \$1.60.

Nr. 27—A. Lommebibel paa Indiapapir. Fint blødt Overfaldsbind. Guldsnit og runde Hjørner. Pris \$3.00.

Nr. 27—B. Samme Bibel som Nr. 27—A men med endnu finere og stærkere Indbinding. Pris \$3.50.

For andre Bibler se vor Fortegnelse Nr. I.

SALMEBØGER.

Med specielt for os i Udlandet udførte Indbindinger. Smukke og holdbare.

I. Roskilde Konvents Salmebog med begge Tillæg og Tekster. Versform. Gotske Typer.

Nr. 29—K. Sort Chagrin, Guldsnit \$1.60

Nr. 30—K. Stærk, bøjeligt Bind, Guldsnit \$2.00.

II. Salmebog for Kirke og Hjem. (Den nye Salmebog).

Med Tekster. Versform. Latinske Typer.

Nr. 29—V. Sort Chagrin, Guldsnit \$1.50

Nr. 30—V. Stærk, bøjeligt Bind, Guldsnit \$1.80.

For andre Salmebøger se vor Bogfortegnelse Nr. 2 over Salmebøger og Sangbøger.

SANGBØGER.

Sangeren, Lommeformat, Sort bøjeligt Læderbind og Federal. Pris 60 Cents.

Ititto med Guldsnit 80 Cents.

Sangeren med Noder, Shirting \$1.20. Ditto, Fint Læderbind med Guldsnit \$2.00.

Israels Sange med Noder, Shirting 85 Cents. Ditto. Læderbind og Guldsnit \$1.50.

Evangeli Harpe med Noder, Shirting \$1.50. Ditto. Læderbind og Guldsnit \$2.00.

Frydetoner 1, 2 og 3. Del indbunden \$3.50.

Melodier til Hjemlandstoner \$3.00.

Danmarks Melodier, Erslevs Udgave, Kartoneret \$1.00.

PRÆDIKENBØGER.

A. Schack \$2.20

Busch — Vidnesbyrd fra Frue Kirke 2.80

Vilh. Beck — Paa Livets Vej 2.80

Vilh. Beck — Nyt og Gammelt 2.20

C. Moe — Naaden og Sandheden 2.20

H. Ussing — Troens Gode Strid 2.20

Fredens Vej, (Nordslesvigske Præster) 1.50

ANDAGTSBØGER.

Becks Skatkiste \$2.70

Rieard — Tag og Læs 1.50

Lys paa Vejen — I. Morgentimer. II. Aftentimer 1.25

Kristelig Forglem-mig-øj ..... .60

Madsens Husandagtsbog. Guldsnit .. 2.40

Matthiesen: Stilhed og Styrke 2.50

MISSIONSLÆSNING.

Mott: Den afgørende Time, indb. \$1.00

Theodore R. W. Lunt: Islams Sværd, ibl. 1.10

Arthur H. Smith: China Vaagner! Omsl. 1.00

Blegen: Alverden for Kristus, indb. 1.50

Klokkerne Kimer, Omsl. .... .60

Tungt ruger Mulm, indb. 1.60

Morgentjerner, indb. 1.60